

HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐT MƯA TO SẮM SÉT LÀM CẢN LỐI ĐI

Thiên Nam phu nhân nhìn mười lăm người ăn mặc năm màu quần áo kia nghĩ bụng:

"Tứ Kiếm Khách cũng đủ đối phó bọn người này rồi... Bây giờ ta chỉ cần biết rõ lai lịch của nho sinh kia thôi..."

Không cần nói rõ, quý vị cũng biết nho sinh trung niên kia là Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử rồi. Trông bộ mặt của ông ta nghiêm chỉnh như vậy, cũng đủ để Thiên Nam phu nhân không cần phải e dè ông ta. Nhưng vẻ mặt cương quyết của ông ta lại làm cho phu nhân rung mình đến thót một cái. Đồng thời, bà ta đã biết Triệu Thiếu Vân đang ở trong phòng của Lôi Vân, nhưng không hiểu sao nho sinh lại ngăn cản không cho bà ta đi vào phòng như vậy?

Thiên Nam phu nhân muốn biết rõ câu chuyện ấy, nên bà ta từ từ đi tới trước mặt Trung Nhạc Chi Chủ, khẽ hỏi:

- Tiên sinh làm ơn cho biết quý tính danh...

Trông thái độ của bà ta cũng đủ thấy trầm tĩnh như thế nào rồi. Khi ở dưới núi Vân Mộng, trước mặt sứ giả của Ngũ Môn mà bà ta còn ung dung, huống hồ lúc này chỉ có một mình Trung Nhạc Chi Chủ thôi.

Âu Dương Tử thấy thái độ của bà ta như vậy cũng phải tỏ lòng kính mến, ông ta liền ngừng mặt lên nhìn bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân hình như là muốn nói:

"Để đánh đuổi bọn chúng đi trước đã, rồi hãy nói..."

Thiên Nam phu nhân tủm tỉm cười khẽ nói:

- Thiên Nhất cùng các anh em hãy rút kiếm ra...

Thiên Nam Tứ Kiếm Khách liền vâng lời, cùng tiến lên một bước và rút luôn trường kiếm ra, hình như còn đợi chờ Thiên Nam phu nhân ra hiệu một lần nữa mới tấn công.

"Lạ thực... sao đến giờ Lôi Vân còn chưa ra ngoài phòng thế này?"

Thiên Nam phu nhân vừa thắc mắc vừa nghĩ ngợi như vậy.

- Đừng có dả thương và giết chết họ...

Thiên Nam phu nhân mới nói nửa câu như thế, đã quay người đi nhanh như điện chớp trở vào khách sạn luôn.

Trung Nhạc Chi Chủ cau mày lại, không đợi chờ Thiên Nam phu nhân có động tác gì, đã phi thân tới gần cản bà ta luôn và khẽ nói rằng:

- Thưa phu nhân, tệ nhân có một điều này muốn thỉnh cầu. Vẫn biết thỉnh cầu như thế rất không phải, nhưng mong phu nhân lượng thứ cho...

Thiên Nam phu nhân mỉm cười đỡ lời:

- Mời tiên sinh cứ nói!

- Xin phu nhân đừng quấy nhiễu chúng, thời giờ ngắn ngủi lắm.

Thiên Nam phu nhân nghe nói ngắn ngủi người ra hỏi lại:

- Thời gian rất ngắn?

- Vâng!

Trung Nhạc Chi Chủ vẻ mặt lo buồn gật đầu đáp như trên, rồi trầm giọng nói tiếp:

- Tệ nhân là sư phụ của Vân nhi! Hà!

Thiên Nam phu nhân rất kinh ngạc, bà ta kinh ngạc là vì cái tên của Trung Nhạc Chi Chủ rất lừng lẫy.

Đột nhiên, ngoài cửa khách sạn có tiếng vó ngựa nhộn nhịp nhưng tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần, có lẽ là có người phóng ngựa vừa rời khỏi nơi đó.

Một lát sau, La Phù Tam Kiếm tức ba đại hán áo trắng, với Thiên Nam Tứ Kiếm Khách lần lượt đi vào và tiến tới trước mặt Thiên Nam phu nhân.

Thiên Nhất tiến tới một bước, hai tay nâng một mảnh nhiễu trắng cung kính đưa cho Thiên Nam phu nhân và nói:

- Thưa phu nhân, đây là của Xích Mi Môn để lại.

Thiên Nam phu nhân cau mày lại, giơ tay ra đỡ lấy miếng nhiễu đó và giở ra xem, thấy trên đó có mấy hàng chữ viết bằng máu đào rất kinh hoàng như sau:

- Ngũ Quân di hạ bí kíp, Lôi Vân cảnh thương nhân đầu, phu nhân quý chung chưởng châu (Bí kíp của Ngũ Quân để lại, đầu lâu ở trên cổ của Lôi Vân, cô con gái cưng của phu nhân)

Nếu nộp đủ ba thứ nói trên, thì mới hóa giải được trận giao tranh của Thiên Nam với Xích Mi.

Dưới ký tên Thiết Cốt Quài Tú với Xích Mi Môn đồng bái.

Thiên Nam phu nhân đọc xong mấy chữ đó, mặt liền biến sắc, xé tan miếng nhiễu ấy ra làm muôn mảnh, tức giận đến thét lớn:

- Hừ! Dù đầu lâu của tất cả bang chúng của Xích Mi Môn đều rụng xuống đất, bốn phu nhân cũng không tha thứ cho một tên nào!

Trung Nhạc Chi Chủ đang thắc mắc không hiểu, thì đột nhiên thấy phu nhân lại ngó ngay cơn giận và tủm tủm cười, nhưng trong tiếng cười của bà ta còn bao hàm đầy vẻ sát khí.

Mấy đại hán áo trắng đứng cạnh đó tức Thiên Nam Tứ Kiếm Khách với La Phù Tam Kiếm đều không sao nhịn được, đang định lên tiếng hỏi xem trên mảnh nhiễu đó viết những gì, nhưng không đợi cho họ cất tiếng hỏi, thì phu nhân đã quay người nhanh như điện chớp, quay trở về phòng ngủ của mình ngay.

Trung Nhạc Chi Chủ ngừng đầu nhìn theo phu nhân thở dài một tiếng và nghĩ bụng:

"Tính nết của vị phu nhân này đáng mến đáng kính biết bao, nhưng cũng rất nguy hiểm nữa!"

Ông ta thủng thẳng bước ra khỏi khách sạn giả dờ. La Phù Tam Kiếm, Thiên Nam Tứ Kiếm Khách các người không ngăn cản ông ta và cũng không lên tiếng hỏi ông ta là ai, mà chỉ cảm thấy ông ta có đôi chút kỳ lạ mà thôi.

Trung Nhạc Chi Chủ ra khỏi khách sạn, ngừng đầu lên nhìn trời, hình như muốn hỏi trời xanh một phút sau, một giờ sau, một ngày sau, sẽ có những chuyện gì xảy ra?

Ông ta vẫn thủng thẳng tiến về phía trước, nhưng tốc độ nhanh không khác gì là một người có khinh công tuyệt đỉnh. Các người ở khách sạn trông thấy hình bóng của ông thoát tiên còn một cái bóng trắng nhưng chỉ trong giây lát đã mất hút ngay.

Thiên Nhất chớp mắt một hồi, bỗng đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi bỗng trợn ngược đôi lông mày lên lộ vẻ kinh ngạc rồi lớn tiếng hỏi:

- Lôi thiếu hiệp đâu nhỉ?

- Có lẽ chưa ngủ dậy!

Bỗng biến sắc, Thiên Nhất nói tiếp:

- Ngoài cửa xảy ra nhiều chuyện như thế mà Lôi thiếu hiệp vẫn không hay biết gì cả?

- Phải đấy, một cao thủ võ lâm tai mắt lúc nào cũng rất thính và sắc bén, nếu không phải có chuyện gì xảy ra thì không khi nào Lôi thiếu hiệp lại không hay biết một tý gì?

Mọi người thấy thế đều lo âu và hầu như đồng thanh lên tiếng hỏi:

- Chúng ta thử vào trong ấy xem?

Chỗ đứng của Thiên Nhất gần phòng Lôi Vân hơn ai hết, y vừa hoài nghi thì đã vội quay người và giơ tả chưởng lên đang định đẩy cửa, thì bên tai bỗng nghe thấy có tiếng người khê bảo:

- Thiên Nhất hãy khoan... mẹ bảo các người đừng quấy nhiễu Lôi đại ca.

Thiên Nhất ngạc nhiên vội quay đầu lại, thấy Tô Nam Tây đang tùm tùm cười, nụ cười của nàng bí ẩn khác thường, khiến người ta khó mà hiểu rõ ý nghĩa sau nụ cười ấy. Nhưng nàng đã dịu dàng nói tiếp:

- Mẹ bảo các người cứ chuẩn bị tiếp đi, hễ mẹ ra là chúng ta xuất phát liền.

Lời nói ấy của nàng rất khẽ, hình như sợ người ta nghe thấy vậy.

Nhưng Lôi Vân ở trong phòng đã nghe thấy rõ hết, chàng khê đẩy Triệu Thiếu Vân ra và nói:

- Thôi chúng ta đi ra ngoài phòng đi.

Triệu Thiếu Vân hai mắt lim dim, ứa hai hàng lệ ra nước mắt nói:

- Vân đại ca, nếu ngày mai chúng ta còn gần nhau, thì không bao giờ đại ca xa cách tiểu muội nhé!

Thực là một tiếng là một giọt lệ, thật nào nùng biết bao.

Lôi Vân còn biết nói năng gì nữa, chàng biết hoàn cảnh của mình dù ngày hôm nay có bình yên qua khỏi được, nhưng muốn ẩn tích giang hồ có phải là chuyện dễ đâu. Chàng liền đáp:

- Vân muội, ngu huynh nhận lời.

Triệu Thiếu Vân tùm tùm cười từ từ đứng dậy. Lôi Vân thấy nàng đã tươi cười như vậy mới yên tâm.

Ngờ đâu, Triệu Thiếu Vân vừa đứng dậy đã ngăn người ra nhìn Lôi Vân, không hiểu nàng nghĩ gì, chỉ thấy nàng cau mày lại, vẻ mặt rầu rĩ ngay. Chàng có biết đâu nàng đã nghe Giang Hồ Tam Kỳ nói hoàn cảnh rất nguy hiểm của chàng như thế nào, đời sống của chàng rất viễn vông.

Trong lòng lo âu rầu rĩ như vậy, mấy lời an ủi của Lôi Vân thì có nghĩa lý gì đâu. Triệu Thiếu Vân bỗng giơ tay lau chùi nước mắt và bụng bảo dạ rằng:

"Ta không nên cho chàng trông thấy vẻ mặt rầu rĩ của ta. Bằng không chàng lại càng buồn phiền thêm."

- Thiếu Vân, chúng ta đi ra ngoài đi, để xem ngày hôm nay ngu huynh ở trên núi Vân Mộng múa kiếm ngạo bốn bể, thần phục thiên hạ lục lâm.

Lôi Vân lộ vẻ cương quyết và rất hào sảng nói như vậy và tiếp:

- Đời sống của con người rất ngắn ngủi, Lôi Vân này thế nào cũng phải làm cho kỳ được, để những người quen biết Lôi Vân cũng được kiêu ngạo lây...

- Vâng, tiểu muội đã vì đại ca mà kiêu ngạo...

Lôi Vân thấy thế tủm tủm cười và khẽ ngâm rằng:

"Trường ca đang khóc mịch tri kỷ
Nhất tự nhất châu thị lệ
Châu lệ thâm ẩn tâm hải để
Bát cảm dật lộ tri kỷ tiền"

Tạm dịch:

"Vừa ca, vừa khóc tìm tri kỷ
Mỗi chữ thành châu, châu thành lệ
Lệ kia chìm dưới đáy lòng sâu
Nào dám cho ai thấy nổi sầu..."

oOo

Thiếu Vân cũng khẽ ca theo rằng:

"Xung tình dật dương chi tâm tiền
Tự như châu,
Châu như lệ
Ức uất nan thân
Khoan hầu trưởng ca
Uỷ ngô quân..."

Tạm dịch:

"Rạt rào tâm sự cùng tri kỷ
Mỗi dòng mỗi chữ tựa hàng châu
Mỗi một hạt châu như hạt lệ
Chứa chất trong lòng đầy hận sầu
Hận sầu biết với ai bày tỏ
Đàn ca giọng hát một đôi câu
An ủi người yêu với nỗi sầu..."

- Đi thôi! Ngày hôm nay ngu huynh phải kiếm giường bốn bề danh trấn thiên hạ...

Trong khách sạn tại quây tính tiền, một ông già gầy gò đeo đôi kính lão, đang tươi cười cầm cái bàn tính, lẩm bẩm khẽ nói:

- Đã lâu chưa có ngày nào được đắt hàng như hôm nay, nhưng tiếc thay, họ không ở thêm vài ngày nữa...

Dù cát bụi bay mù mịt mà ông già ấy vẫn không có vẻ gì khó chịu cả, chỉ ngừng đầu lên nhìn về phía trước xem những cái bóng đen biến mất dần và bụng bảo dạ rằng:

"Chỉ mong họ quay trở lại, ở thêm một vài ngày nữa..."

Tối hôm qua ở trong khách sạn còn đông nghẹt người vui vẻ biết bao, nhưng bây giờ đã vắng tanh như chùa Bà Đanh vậy.

Ông già ấy có vẻ rầu rĩ, để cái bàn tính lên trên bàn, bỏ kính ra, đi ra ngoài ngừng đầu nhìn lên trời và bỗng thất kinh khẽ nói:

- Có lẽ trời sắp mưa to cũng nên! à, xui thật, nếu trời mưa thì hôm nay lại không có khách!

Y có vẻ tức giận dậm chân một cái la lớn:

- Tiểu man tử đâu? Mau ra đóng cửa lại!

Trước giờ cửa ngõ của khách sạn vẫn mở rộng đón khách, nhưng bây giờ người ta nghe thấy ông chủ với giọng khàn khàn bảo phổ cây đóng cửa lại thôi.

Dưới chân núi Vân Mộng, đằng xa có tiếng vó ngựa vọng tới rất gấp. Những tiếng vó ngựa chạy trên đường không chỉ riêng gì một con mà ít nhất cũng phải trên dưới mười con.

Trước tiên, người ta trông thấy một người đàn bà trung niên rất xinh đẹp mặc toàn trắng đi đầu. Tiếp theo đó lại có ba đại hán áo trắng cao lớn vạm vỡ. Theo sau là một đôi thiếu niên nam nữ, cả trai lẫn gái đều có bộ mặt tuyệt đẹp, nhưng vẻ mặt của hai người đều rầu rĩ.

Thiên Nam phu nhân, Tô Nam Tây, Triệu Thiếu Vân, Lôi Vân, lại thêm Thiên Nam Tứ Kiếm Khách, La Phù Tam Kiếm và ba đại hán áo trắng chẳng biết rõ tên, có tất cả là mười bốn người.

Thiên Nam phu nhân bỗng lớn tiếng nói:

- Lôi Vân, bây giờ chúng tôi phải nghe lệnh của thiếu hiệp đấy!

Lôi Vân nghe thấy bà ta nói như vậy, cau mày lại khẽ đáp:

- Như thế để tại hạ tiện thể tìm lối lên núi trước, một tiếng đồng hồ sau mọi người mới cùng lên sau.

Thấy chàng nói như vậy, mười ba người nọ đều giật mình một cái. Hai mươi sáu đôi mắt đều nhìn cả vào Lôi Vân, vì lời nói ấy của chàng khiến người ta không sao hiểu nổi.

Thiếu Vân không sao nhịn được, liền cau mày lại hỏi:

- Đại ca làm như thế là có ý nghĩa gì?

Lôi Vân đáp:

- Thiên Nam Kiếm Môn chỉ có thù với Xích Mi Môn thôi, mà tôi thì lại có thù với cả Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn cùng thiên hạ lục đại phái. Nếu các người đi cùng với tôi thì có phải sẽ bị liên lụy hay không?

Bỗng có tiếng sấm nổi lên, mưa to đổ xuống như trút.

Tiếng ngựa hí và tiếng vó ngựa nhộn nhịp, người nào người nấy đều bị những hạt mưa như hạt châu đổ vào người, vào mình mẩy.

Thiên Nam phu nhân bỗng trợn to đôi mắt lên, đôi ngươi sáng quắc liếc nhìn mọi người một lượt, rồi mặt lộ vẻ hài lòng, tủm tỉm cười và nói:

- Trận mưa to này tới vừa lúc lắm. Lôi Vân hãy nên bình tâm tĩnh trí nghĩ lại đi, tình thế bây giờ có phải chỉ riêng là oan cừu của bốn môn với Xích Mi Môn nữa không? Lôi Vân ngây thơ thật, hiền điệt không muốn liên lụy đến chúng tôi, thì thử hỏi một mình hiền điệt có thể kết liễu được mối ân oán của lục lâm đạo này không? Dù hiền đệ có thể cáng đáng nổi, Xích Mi Môn là môn phái đứng đầu của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, mà Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn lại đứng đầu thiên hạ lục lâm đạo, liệu chúng có chịu coi trọng tín nghĩa để nhường cho Xích Mi Môn với bản môn giải quyết riêng mối huyết hải thâm cừu vào hồi mười lăm năm trước chăng?

Giọng nói của bà ta trong và vang đến nỗi gần như át cả tiếng mưa, tiếng sấm.

Lôi Vân rung mình cúi đầu xuống, bất giác ứa lệ ra luôn, nhưng chỉ chạy quanh ở trong khoanh mắt thôi chứ không rõ ràng xuống.

Chàng liền dùng tay áo chùi lệ, lẩm bẩm nói:

- Ta không nhỏ lệ đâu!

Chờ tới khi tay áo của chàng đã ướt đẫm, mắt đã đỏ ngầu, chàng mới ngừng mắt lên trời rú lên một tiếng thật lớn và đột nhiên phi thân lên trên cao ngay.

Mọi người thấy thế đều thất thanh kêu to.

Công lực của Lôi Vân bây giờ đã khác hẳn lúc mới ở Trung Nhạc Sơn xuống. Nếu chàng một thân một mình lên núi Vân Mộng mà không đợi chờ các người thì lúc này trên thiên hạ không có một cao thủ nào có thể ngăn nổi chàng cả!

Bỗng có giọng nói rất ôn tồn xuyên qua trận mưa lớn vọng tới:

- Vân nhi, hãy ngừng chân lại, nghe sư phụ nói câu này đã...

Tiếng nói rất khẽ, nhưng tất cả các người có mặt tại đó đều nghe thấy rõ mồn một, lẫn át hết tất cả các tiếng động khác. Ai nấy đều kinh ngạc vô cùng, vội quay đầu lại xem là ai. Mới hay người này là một nho sinh trung niên và đang thung thủng đi tới cạnh ngựa của Lôi Vân.

Triệu Thiệu Vân đã nhận ra người đó là Trung Nhạc Chi Chủ, sư phụ của Lôi Vân rồi.

Lôi Vân từ từ hạ thân xuống, nhìn kỹ mới hay là sư phụ của mình, chàng mừng rỡ vô cùng.

Trung Nhạc Chi Chủ nói tiếp:

- Vân nhi có nghe thấy tiếng nói của sư phụ không?

Lôi Vân rùng mình đến thót một cái và đáp:

- Con đã đứng yên rồi đây!

- Con lại gần đây một chút...

Mặt lộ vẻ rầu rĩ, Trung Nhạc Chi Chủ chỉ nói có nửa câu là không nói tiếp nữa. Trong lòng rất trầm mặc, ông ta phải gắng sức lắm mới nói tiếp được:

- Con tới gần sư phụ một chút để sư phụ coi kỹ mặt của con cái nào...

Phát giác thái độ và vẻ mặt của sư phụ hơi khác lạ, nhưng chàng vẫn từ từ đi tới gần Trung Nhạc Chi Chủ, bụng bảo dạ rằng:

"Ta là tên nghiệt đồ mất dạy, rất bướng bỉnh... Ta không nên để cho sư phụ thất vọng nữa... Hà... Tin chắc sư phụ không ngăn cản ta đâu..."

Trung Nhạc Chi Chủ hai tay ôm mặt Lôi Vân, ngắm nhìn một hồi, u oán thở dài một tiếng rồi hỏi:

- Vân nhi, con đang nghĩ ngợi gì thế?

- Thưa sư phụ, không, không ạ!

- Vân nhi, sư phụ trông mặt của con cũng đủ biết nội công của con thâm hậu hơn trước nhiều. Liệu ngày hôm nay con có chắc chắn đánh được những người làm khó dễ con không?

Vẻ mặt rầu rĩ, Lôi Vân ứa lệ, thở dài đáp:

- Sư phụ, con sẽ không làm cho sư phụ thất vọng đâu.

- Sư phụ biết con sẽ không làm cho ta thất vọng. Ta biết, hành vi của con cũng đủ làm cho ta kiêu ngạo với đời, nhưng con nên nghe sư phụ nói câu này...

Lôi Vân cúi đầu xuống khẽ đáp:

- Xin sư phụ cứ nói!

- Con quay ngay trở lại...

Lôi Vân cả kinh lớn tiếng hỏi lại:

- Sư phụ, thế là...

- Con đừng có hiểu lầm ý nghĩ của sư phụ. Trong lúc mưa tầm tã và sấm sét âm ầm như thế này, hy vọng của con mỏng manh lắm. Người của tà đạo đã đông, chúng lại bố trí sẵn thiên la địa võng để đợi chờ con. Trong lúc mưa bão này, con lên trên núi, sẽ không thấy một hình bóng của chúng đâu cả và con sẽ mất mạng liền.

Thiên Nam phu nhân nghe nói tới đó, không sao nhịn được, liền xen lời hỏi:

- Tại sao thế?

Trung Nhạc Chi Chủ đáp:

- Trong một đêm trời, tề nhân đã đi khắp các nơi của núi Vân Mộng này, nên mới phát giác môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn đã bố trí những âm mưu đủ giết hại người. Tuy những âm mưu đó rất lợi hại thực nhưng với võ công của phu nhân và Vân nhi đủ dư sức đối phó và phá tan chúng. Đó là nói lúc trời nắng ráo thôi chứ trong lúc mưa bão và tối om như thế này thì chúng ta bị đứng vào chỗ yếu thế...

Thiên Nam phu nhân cả kinh hỏi tiếp:

- Như vậy...

Trung Nhạc Chi Chủ không đợi chờ bà ta hỏi hết câu đã đỡ lời:

- Chúng ta hãy quay trở về khách sạn trước, chờ trời quang mây tạnh hãy lên núi sau...

Bất đắc dĩ, Thiên Nam phu nhân phải gật đầu nhận lời.

Trung Nhạc Chi Chủ bỗng giơ tay ra nâng đầu của Lôi Vân lên và khẽ hỏi:

- Vân nhi con có nhận lời...

Lôi Vân mỉm lòng ngay, với giọng run run đáp:

- Sư phụ... ngày mai đừng ngăn cản con nữa nhé?

- Nếu ngày mai tạnh mưa thì dù cho ai giết sạch nhân vật lục lâm của thiên hạ, sứ phụ cũng không cản trở con đâu...

Lôi Vân nghe xong đột nhiên khẽ cười một tiếng.

Dù Trung Nhạc Chi Chủ là người đứng đầu Giang Hồ Tam Kỳ, giàu kinh nghiệm và lão luyện đến như thế, lúc này bỗng trông thấy đồ đệ cứng của mình cười một tiếng như vậy, cũng phải rùng mình sờn lòng, rợn tóc gáy vì ông ta không hiểu tiếng cười đó bên trong bao hàm những gì.

Hình như trong đầu óc của ông ta bỗng có một ấn tượng rất rùng rợn nổi lên, đó là khắp mình mẩy của Lôi Vân dính đầy máu đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt rất hung hăng, tay cầm trường kiếm giơ lên cao. Hễ thấy kiếm của Lôi Vân trầm xuống một cái là có một tiếng kêu la thảm khốc nổi lên ngay. Rồi chàng ta cứ giơ lên hạ xuống như vậy liên tiếp làm tiếng kêu la thảm khốc cũng nổi lên liên tiếp.

Ông ta không sao nhịn được liền la lớn:

- Vân nhi...

Mọi người thấy Trung Nhạc Chi Chủ bỗng la lớn như vậy, đều không hiểu ngăn người ra và cùng nhìn cả vào ông ta.

Lôi Vân lại càng run lấy bầy, với giọng khàn khàn kêu gọi:

- Sứ phụ...

Âu Dương Tử lại nói tiếp:

- Vân nhi, con đã nhận lời sứ phụ một việc.

Lôi Vân rầu rĩ không nói năng gì, chỉ gật đầu thôi. Âu Dương Tử nói tiếp:

- Công việc xong...

Lôi Vân có vẻ hơi bức bối:

- Sứ phụ nói đi...

Âu Dương Tử bỗng nhìn Thiếu Vân một cái, gân mặt hơi co nhún và nghĩ bụng:

"Ta làm như thế này phải hay là trái...Khi nào ta lại nhẫn tâm trông thấy một thiếu nữ trong sạch ngây thơ, mà suốt ngày đau đớn khóc lóc hay sao? Nhưng ta làm như vậy hậu quả sẽ như thế nào? Liệu Lôi Vân có thể thoát khỏi được tai kiếp này không? Ta làm như thế có hợp lý không?..."

Càng nghĩ ông ta càng cảm thấy đầu óc bối rối, và thấy mình như con thuyền đang lênh đênh trên mặt bể không biết nó sẽ trôi dạt vào đâu vậy.

Lôi Vân cúi đầu xuống khẽ đáp:

- Sư phụ cứ nói đi...

Âu Dương Tử lại nghĩ tiếp:

"Ta phải quyết định ngay, muốn Lôi Vân thoát khỏi bàn tay độc của hàng vạn kẻ địch trong lục lâm thiên hạ như vậy rất khó khăn, phải nói là không thể thực hiện nổi thì đúng hơn. Mà dù y chỉ nhờ vả ở võ công khiến quần ma phải hoảng, thì hai bàn tay của y cũng sẽ dính đầy những máu tanh, và tạo nên rất nhiều sát nghiệp. Y sẽ có một kết quả như thế nào?"

Nghĩ tới đó ông ta liền nói:

- Nếu con may mắn không chết, con nên theo sư phụ quy y Phật Tổ nhé?

Bốn xung quanh đều yên tĩnh như tờ, Lôi Vân khảng khái ngừng đầu lên nhìn Thiệu Vân một cái, rồi quay mặt đi gạt đầu, hờn hờ khế đáp:

- Sư phụ, con xin nhận lời!

Trời vẫn mưa tầm tã, sấm sét ầm ầm, một thiếu nữ cương quyết đứng sừng sững ra ở giữa mọi người, nhưng luồng gió thổi tới hất tà áo của nàng bay tung lên, nước mưa trút xuống làm trôi hết hai giòong châu lệ đang nhỏ xuống má nàng. Đột nhiên nàng biến thành yếu ớt và sụt sùi khóc. Nàng nghĩ bụng:

"Vân đại ca, tiểu muội không trách Vân đại ca đâu mà chỉ trách số mạng mình hẩm hiu thôi. Nhưng thế nào Thiệu Vân này cũng sẽ làm một việc khiến đại ca không thể ngờ..."

Nghĩ tới đó, trong đầu nàng bỗng hiện ra một bộ mặt rất hiền từ, và bên tai nàng như lại nghe thấy tiếng Giang Nam Hiệp Cái nói, khẽ rót vào tai nàng:

- Thiệu Vân, con chớ nên có ý nghĩa ấy... con hãy còn ít tuổi...

- Sư phụ đừng cản trở con, con yêu Lôi Vân! Thừa sư phụ, con biết anh ấy cũng yêu con...

Nàng vừa tưởng tượng tới đó, thì bỗng thấy Lôi Vân hỏi:

- Thiệu Vân đang nghĩ gì thế? Tôi... thực có lỗi với hiền muội...

Nàng ngừng mặt lên, trông thấy Lôi Vân đang đứng ở trước mặt. Nàng bỗng cảm thấy trời đất đảo lộn, hình bóng của chàng thiếu niên anh tuấn ấy lu mờ dần, cho tới lúc nàng mất tri giác...